

Arrest

nr. 217 937 van 6 maart 2019
in de zaak X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart staatloos te zijn, op 14 november 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 oktober 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 november 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 april 2018 dient de verzoekende partij, die verklaart staatloos te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische vader.

Op 23 oktober 2018, met kennisgeving op 24 oktober 2018, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24/04/2018 werd ingediend door:

*Naam: C. (...)
Voornaam: N. (...)
Nationaliteit: Statenloos
Geboortedatum: (...).1992
Geboorteplaats: Damak
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgische vader, de genaamde C., D. (...) (RR (...)) in toepassing van artikel 40 ter, §2, 3° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon. Ter staving van het ten laste zijn werden de volgende bewijzen voorgelegd:

- Attest van de Ambassade van Nepal dd 21/03/2016, op vraag van betrokkene dat zij als vreemdeling geen eigendom mag bezitten in Nepal.*
- Attest van de gemeentelijke autoriteit in Nepal dd. 18/04/2016 waarin wordt verklaard dat er geen eigendommen op naam van betrokkene zijn gevonden. Uit het dossier blijkt dat betrokkene reeds sedert 07/03/2016 in België is ingeschreven, zodat het aannemelijk is dat betrokkene in Nepal geen eigendommen meer zou hebben.*
- Verklaring van het OCMW van Gent dd 31/05/2018, dat betrokkenen geen steun hebben ontvangen.*
- Het overmaken van geld van de Belgische referentiepersoon aan betrokkene via Rail Stat. Van 2008 tot 2011, Ria en bij Western Union.*
- Loonfiches van tewerkstelling bij Manus Antwerpen VZW van maart tot mei 2018 van de Belgische referentiepersoon.*
- Huurovereenkomst*
- Ziekenkostenverzekering*

Betreffende de bewijzen die werden voorgelegd van de verzendingen van geld door de referentiepersoon aan betrokkene, toen betrokkene nog in het land van herkomst verbleef, blijkt onvoldoende uit de stukken in hoeverre betrokkene daadwerkelijk van deze steun afhankelijk was. Immers, het attest van onvermogen blijkt slechts gebaseerd te zijn op de verklaring van betrokkene zelf. Er kan bewaarlijk gesteld worden dat het gesolliciteerd karakter van een dergelijke verklaring kan worden uitgesloten. Immers voor zover mevrouw zelf geen eigendom had of heeft in het land van herkomst, werd er niets voorgelegd van de inkomsten, Het is immers niet omdat men geld overmaakt vanuit België aan betrokkene, dat zij erop was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien.

Het louter gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de

voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsplicht. Zij meent eveneens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij betoogt:

“(…)

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

2.

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster zou hebben nagelaten te bewijzen dat zij effectief onvermogen is en dat zij in het land van herkomst was aangewezen op het door haar vader overgemaakte geld om in haar levensonderhoud te voorzien.

Daarnaast is verweerder van oordeel dat zij niet op een actieve wijze heeft aangetoond dat zij in België eveneens ten laste is van de Belgische referentiepersoon.

3.

Verzoekster wil in eerste instantie opmerken dat verweerder geenszins op een afdoende manier heeft rekening gehouden met de door verzoekster neergelegde stukken en met de vaststelling dat verzoekster, die voor haar komst naar België in Nepal woonde, doch niet over de Nepalese nationaliteit beschikte en zelfs bij beschikking dd. 16 november 2017 van de 17e familiekamer in de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen erkend werd als staatloze.

4.

Dat verzoekster, hoewel geboren uit een Nepalese moeder, niet de Nepalese nationaliteit kan verwerven en in haar land bijgevolg als niet-Nepalees met een Bhutanese vader nauwelijks rechten had. Verzoekster werd niet toegelaten verder te studeren, te werken, eigendommen te verwerven, en was bijgevolg financieel afhankelijk van de financiële steun die haar vader haar toestuurde.

Dat geenszins verweerder op een afdoende manier motiveerde waarom met de stukken, waaruit blijkt dat de Belgische referentiepersoon haar geld overmaakte om in haar onderhoud te voorzien en waaruit blijkt dat verzoekster in Nepal als een vreemdeling wordt beschouwd (die geen eigendom mag bezitten) waardoor zij dus ook niet is opgenomen in een Nepalees register voor inkomstenbelastingen, geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag.

Dat derhalve geenszins door verweerder werd rekening gehouden met de feitelijke, sociale en juridische omstandigheden, waarin verzoeksters verkeerde/verkeert, met name de vaststelling dat verzoekster in Nepal als vreemdeling/niet-Nepalees wordt beschouwd en dat zij in België zelfs officieel werd erkend als staatloos, waardoor het voor haar, als niet-Nepalees, zo goed als onmogelijk is om bewijzen aangaande haar (niet-)inkomsten, betaalde belastingen, in Nepal neer te leggen.

5.

Dat voorts verweerder op de hoogte is dat verzoekster sedert 7 maart 2016 is ingeschreven bij haar Belgische vader in België.

Dat verzoekster ter staving van haar ten laste zijn van haar vader in België een verklaring van het OCMW Gent dd. 31.05.2018, waaruit blijkt dat zij noch naar vader steun ontvangen, ziekenkostenverzekering, en loonfiches van haar vaders tewerkstelling in België heeft neergelegd.

Dat geenszins uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder heeft rekening gehouden met deze stukken als bewijs dat verzoekster ook in België ten laste is van haar vader.

Dat verweerder geenszins heeft gemotiveerd waarom deze verklaring van het OCMW van Gent, de ziekenkostenverzekering en de loonfiches van verzoeksters vader niet kunnen beschouwd worden dat verzoekster, die sedert 7.03.2016 bij haar vader is ingeschreven, nog steeds in België ten laste is van haar vader.

Dat derhalve verzoekster wel degelijk op een actieve wijze heeft aangetoond dat zij in België eveneens ten laste is van de Belgische referentiepersoon.

6.

Dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met alle door verzoekster neergelegde stukken samen wat betreft haar ten laste zijn in haar land van herkomst en in België.

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.”

2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; - de motiveringsplicht;

- het zorgvuldigheidsbeginsel;

Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die beiden de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verzoekende partij diende op 23.10.2018 een aanvraag van een verblijfskaart in van een familielid van een burger van de Unie en dit in toepassing van artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde bepaling stipuleert als volgt:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; 2° (...). De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, §

2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen. 2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet. 3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.”

Artikel 40bis, §2, 3° stelt dan weer het volgende:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelde geheel terecht vast dat de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar en aldus dient aan te tonen dat zij ten laste is van de Belgische referentiepersoon.

De verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). 21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). 22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

De verzoekende partij haalt aan dat er onvoldoende rekening gehouden werd met de overgemaakte stukken.

Verweerder laat gelden dat uit de gedegen motivering van de in casu bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie rekening heeft gehouden met alle door de verzoekende partij overgemaakte stukken, doch tot de conclusie kwam dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelde geheel terecht vast dat uit de overgemaakte stukken onvoldoende blijkt in hoeverre zij daadwerkelijk van deze steun afhankelijk was. Het attest van onvermogen blijkt immers slechts gebaseerd te zijn op de verklaring van de verzoekende partij zelf. Er kan derhalve bezwaarlijk gesteld worden dat het gesolliciteerd karakter van een dergelijke

verklaring kan worden uitgesloten. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelt terecht vast dat, voor zover de verzoekende partij zelf geen eigendommen had of heeft in het land van herkomst, er geen enkel stuk werd voorgelegd dat betrekking heeft op haar inkomsten. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen dat het niet is omdat men geld heeft overgemaakt vanuit België aan de verzoekende partij, zij erop was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien.

De verzoekende partij wijst op het feit dat zij erkend werd als staatloze, doch het louter gegeven dat de verzoekende partij een staatloze is, doet geen afbreuk aan hetgeen supra werd uiteengezet. Door de verzoekende partij werd geen enkel stuk voorgelegd nopens haar inkomsten. Terwijl volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat het loutere feit dat de verzoekende partij heden staatloos is, niet aantoonst dat zij in het verleden geen inkomsten zou hebben kunnen genieten in haar land van herkomst. De verzoekende partij maakt zulks niet aannemelijk.

Verweerder benadrukt verder dat uit de gedegen motivering van de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de verklaring van het OCMW Gent, de ziektekostenverzekering en de loonfiches. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelde echter terecht vast dat uit de overgemaakte stukken onvoldoende blijkt in welke mate de verzoekende partij daadwerkelijk van de steun afhankelijk was, nu er geen enkel stuk werd overgemaakt nopens de inkomsten van de verzoekende partij in het land van herkomst.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Terwijl er ook geen sprake is van een "manifeste beoordelingsfout".

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en zij dus de schending van onder meer de materiële motiveringsplicht beoogt aan te tonen, zodat het middel dient te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde ten tijde van het nemen van deze beslissing als volgt:

“§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° (...).

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het

beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. (...)"

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° (...);

2° (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

De partijen betwisten niet dat de verzoekende partij, die ouder is dan 21 jaar, een aanvraag voor een verblijf indiende in functie van haar Belgische vader, en dat zij dus diende aan te tonen ten laste te zijn van haar vader.

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen, of minstens niet afdoende rekening te hebben gehouden met de documenten die zij voorlegde om aan te tonen dat zij ten laste was en is van haar Belgische vader. Zo stelt zij onder meer dat de verwerende partij geen rekening hield met het gegeven dat de verzoekende partij in Nepal als een vreemdeling zou worden beschouwd omwille van haar origine, hetgeen met zich mee zou hebben gebracht dat zij geen eigendommen mocht bezitten, zij niet mocht studeren, mocht werken, zodat zij financieel afhankelijk was van de financiële steun die haar vader haar toestuurde vanuit België en waarvan niet wordt betwist dat zij het bewijs overlegde.

De verwerende partij motiveerde hieromtrent het volgende in de bestreden beslissing:

“Betreffende de bewijzen die werden voorgelegd van de verzendingen van geld door de referentiepersoon aan betrokkene, toen betrokkene nog in het land van herkomst verbleef, blijkt onvoldoende uit de stukken in hoeverre betrokkene daadwerkelijk van deze steun afhankelijk was. Immers, het attest van onvermogen blijkt slechts gebaseerd te zijn op de verklaring van betrokkene zelf. Er kan bewaarlijk gesteld worden dat het gesolliciteerd karakter van een dergelijke verklaring kan worden uitgesloten. Immers voor zover mevrouw zelf geen eigendom had of heeft in het land van herkomst, werd er niets voorgelegd van de inkomsten, Het is immers niet omdat men geld overmaakt vanuit België aan betrokkene, dat zij erop was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien. Het louter gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

Om na te gaan of de verwerende partij op kennelijk redelijke en zorgvuldige wijze tot het besluit kwam dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond in haar land van herkomst ten laste te zijn

geweest van haar vader in België, hetgeen een determinerend motief van de bestreden beslissing uitmaakt, is het voor de Raad essentieel minstens te beschikken over de volledige door de verzoekende partij ingediende aanvraag voor een verblijfskaart van 24 april 2018 en van alle aan deze aanvraag toegevoegde stukken. De Raad heeft er echter het raden naar welke documenten door de verzoekende partij precies werden voorgelegd aan de verwerende partij en binnen welke termijn dit gebeurde. Zo bevat het administratief dossier niet het aanvraagformulier bijlage 19ter van 24 april 2018. Overigens wordt op dit formulier steeds vermeld welke stukken de aanvrager op het moment van het indienen van de aanvraag voorlegde en welke documenten zij binnen de termijn van drie maanden volgend op de aanvraag dient voor te leggen. Hier heeft de Raad evenmin kennis van. In de bestreden beslissing bespreekt de verwerende partij weliswaar de voorgelegde stukken, namelijk:

“• *Attest van de Ambassade van Nepal dd 21/03/2016, op vraag van betrokkene dat zij als vreemdeling geen eigendom mag bezitten in Nepal.*

• *Attest van de gemeentelijke autoriteit in Nepal dd. 18/04/2016 waarin wordt verklaard dat er geen eigendommen op naam van betrokkene zijn gevonden. Uit het dossier blijkt dat betrokkene reeds sedert 07/03/2016 in België is ingeschreven, zodat het aannemelijk is dat betrokkene in Nepal geen eigendommen meer zou hebben.*

• *Verklaring van het OCMW van Gent dd 31/05/2018, dat betrokkenen geen steun hebben ontvangen.*

• *Het overmaken van geld van de Belgische referentpersoon aan betrokkene via Rail Stat. Van 2008 tot 2011, Ria en bij Western Union.*

• *Loonfiches van tewerkstelling bij Manus Antwerpen VZW van maart tot mei 2018 van de Belgische referentpersoon.*

• *Huurovereenkomst*

• *Ziekenkostenverzekering”*

De Raad kan slechts vaststellen dat het voorgelegde administratief dossier slechts de loonfiches van de referentpersoon, een verklaring van “niet-steunverlening” van 31 mei 2018 van het OCMW en een attest voor een aanvraag van gezinshereniging van de mutualiteit bevat, toegevoegd aan een e-mail van 7 juni 2018 van het dienstencentrum Sint-Amandsberg van de stad Gent aan de dienst gezinshereniging van de Dienst Vreemdelingenzaken, met als boodschap “*In bijlage: bijkomende stukken bijlage 19ter : inkomen van de vader + attest mutualiteit*”. De Raad heeft het raden naar de inhoud van de aanvraag en de overige documenten die er aan werden toegevoegd.

Aldus kan niet worden nagegaan of de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft geweigerd, stellende dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt aan de hand van de voorgelegde stukken dat zij in haar land van herkomst aangewezen was op de middelen die haar werden overgemaakt door haar vader om in haar levensonderhoud te voorzien, en te besluiten dat zij niet heeft aangetoond aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet om een verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Bijgevolg kan niet afgeleid worden waarop de oordeelsvorming van de verwerende partij is gegrond. Evenmin kan er worden nagegaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beweerde te beschikken wel de juiste conclusie getrokken heeft. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

Het middel is in de aangegeven mate gegrond

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 oktober 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU